

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)
6 decembrie 2001*

Emesa Sugar (Free Zone) NV
împotriva
Consiliului Uniunii Europene

„Regim de asociere a țărilor și teritoriilor de peste mări – Decizia 97/803/CE – Importuri de zahăr
– Acțiune în anulare – Acțiune în despăgubiri – Admisibilitate – Ireversibilitatea realizărilor
obținute – Principiul proporționalității – Securitate juridică”

Cauza T-43/98

În cauza T-43/98,

Emesa Sugar (Free Zone) NV, cu sediul la Oranjestad (Aruba), reprezentată de G. van der Wal, avocat, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnii J. Huber și G. Houttuin, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul T. Van Rijn, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

de

Regatul Spaniei, reprezentat de doamnele M. López-Monís Gallego et R. Silva de Lapuerta, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

---

* Limba de procedură: olandeza.

și de

Republica Franceză, reprezentată de doamna K. Rispal-Bellanger, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenienți,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 97/803/CE a Consiliului din 24 noiembrie 1997 privind revizuirea la jumătatea perioadei a Deciziei 91/482/CEE privind asocierea țărilor și teritoriilor de peste mări la Comunitatea Economică Europeană (JO L 329, p. 50), precum și o cerere de despăgubiri,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia),

compus din domnii J. Azizi, președinte, K. Lenaerts și M. Jaeger, judecători,

grefier: domnul J. Plingers, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 mai 2001,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadru juridic

1 În temeiul articolului 3 litera (r) din Tratatul CE [devenit, după modificare, articolul 3 alineatul (1) litera (s) CE)], acțiunea Comunității include asocierea țărilor și teritoriilor de peste mări (TTPM), „în vederea creșterii schimburilor și a continuării efortului comun de dezvoltare economică și socială”.

2 Aruba face parte din TTPM.

3 Asocierea acestora din urmă la Comunitate este reglementată de Partea a patra din Tratatul CE.

4 În temeiul articolului 131 doilea și al treilea paragraf din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 182 al doilea și al treilea paragraf, CE):

„Scopul asocierii este promovarea dezvoltării economice și sociale a țărilor și teritoriilor și stabilirea de relații economice strânse între acestea și Comunitate în ansamblul său.

Conform principiilor enunțate în preambulul prezentului tratat, asocierea trebuie să permită în primul rând promovarea intereselor și a prosperității locuitorilor acestor țări și teritorii, astfel încât să conducă la dezvoltarea economică, socială și culturală la care aspiră.” »

5 În acest scop, articolul 132 din Tratatul CE (devenit articolul 183 CE) enunță un anumit număr de obiective, printre care aplicarea, de către statele membre, în privința „schimburilor lor comerciale cu țările și teritoriile [aceiași] regim pe care și-l acordă reciproc în temeiul prezentului tratat”.

6 Articolul 133 alineatul (1) din Tratatul CE [devenit, după modificare, articolul 184 alineatul (1) CE] prevede că importurile originare din TTPM beneficiază, la intrarea în statele membre, de eliminarea totală a taxelor vamale, care se aplică treptat între statele membre în conformitate cu dispozițiile tratatului menționat anterior.

7 În conformitate cu articolului 136 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 187 CE):

„Pentru o primă perioadă de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului tratat, normele și procedura de asociere a țărilor și teritoriilor la Comunitate se stabilesc printr-o convenție de aplicare anexată la prezentul tratat.

Înainte de expirarea convenției prevăzute la paragraful de mai sus, Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește dispozițiile care trebuie prevăzute pentru o nouă perioadă, pornind de la realizările obținute și pe baza principiilor înscrise în prezentul tratat.” »

8 Pe baza articolului 136 al doilea paragraf din tratat, Consiliul a adoptat, la 25 februarie 1964, Decizia 64/349/CEE privind asocierea TTPM la Comunitatea Economică Europeană (JO 1964, 93, p. 1472). Această decizie urmărea să înlocuiască, începând cu 1 iunie 1964, data intrării în vigoare a Acordului intern privind finanțarea și gestionarea ajutoarelor comunitare, semnat la Yaoundé la 20 iulie 1963, Convenția de aplicare privind asocierea TTPM la Comunitate, anexată la tratat și încheiată pentru o perioadă de cinci ani.

9 În urma mai multor decizii având același obiect, Consiliul a adoptat Decizia 91/482/CEE din 25 iulie 1991 privind asocierea TTPM la Comunitatea Economică Europeană (JO L 263, p. 1, denumită în continuare „Decizia TTPM”), care, în temeiul articolului 240 alineatul (1), este aplicabilă pentru o perioadă de 10 ani începând cu 1 martie 1990. Cu toate acestea, în aceeași dispoziție, la alineatul (3) literele (a) și (b), se prevede că, înainte de expirarea primei perioade de cinci ani, Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, adoptă, după caz, pe lângă ajutoarele financiare comunitare, pentru a doua perioadă de cinci ani, eventualele modificări care trebuie aduse asocierii TTPM la Comunitate. Astfel, a fost adoptată de către

Consiliu Decizia 97/803/CE din 24 noiembrie 1997 privind revizuirea la jumătatea perioadei a Deciziei TTPM (JO L 329, p. 50, denumită în continuare „decizia atacată“).

10 În versiunea inițială, articolul 101 alineatul (1) din Decizia TTPM prevedea:

„Produsele originare din TTPM sunt admise pentru importul în Comunitate cu scutire de drepturi vamale și de taxe cu efect echivalent. ”

11 Articolul 102 din aceeași decizie prevedea:

„Comunitatea nu aplică restricții cantitative și nici măsuri cu efect echivalent la importul de produse originare din TTPM.”

12 Articolul 108 alineatul (1) prima liniuță din Decizia TTPM face trimitere la anexa II la aceasta (denumită în continuare „anexa II”) pentru definiția noțiunii de produse originare și a metodelor de cooperare administrativă care se referă la acestea. În temeiul articolului 1 din această anexă, un produs este considerat ca fiind originar din TTPM, din Comunitate sau din Țările din Africa, zona Caraibelor și Pacific (denumite în continuare „statele ACP”) în cazul în care a fost obținut în întregime sau a fost suficient transformat pe teritoriul acestora.

13 Articolul 3 alineatul (3) din anexa II întocmește o listă de prelucrări sau transformări considerate ca fiind insuficiente pentru a conferi caracterul originar unui produs provenit din TTPM.

14 Cu toate acestea, articolul 6 alineatul (2) din anexa II prevede:

„Atunci când produse obținute în întregime [...] în statele ACP fac obiectul unor prelucrări sau transformări în TTPM, acestea sunt considerate ca fiind obținute în totalitate în TTPM”. »

15 În temeiul articolului 6 alineatul (4) din anexa II, regula citată la punctul de mai sus, denumită „regula cumulului de origine ACP/TTPM”, este aplicabilă „tuturor prelucrărilor sau transformărilor efectuate în TTPM, inclusiv operațiunile enumerate la articolul 3 alineatul (3)”.

16 Decizia atacată a limitat aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM în privința zahărului provenit din TTPM.

17 În al șaptelea considerent din decizia atacată, Consiliul explică:

„întrucât instituirea de către Decizie [TTPM] a libertății de acces pentru toate produsele originare din TTPM și menținerea cumulului între produse originare din statele ACP și produse originare din TTPM au dus la constatarea riscului de conflict între obiectivele celor două politici comunitare, și anume dezvoltarea TTPM și politica agricolă comună; întrucât perturbări grave pe piața comunitară a anumitor produse supuse organizării comune a pieței au condus, în mai multe momente, la adoptarea de măsuri de salvagardare; întrucât trebuie prevenite noi perturbări prin adoptarea de măsuri care să definească un cadru favorabil regularității schimburilor comerciale care să fie, în același timp, compatibile cu politica agricolă comună.“

18 În acest scop, Decizia atacată a introdus în Decizia TTPM, în special, articolul 108b, care admite cumulul de origine ACP/TTPM pentru zahăr până la o anumită cantitate anuală. Articolul 108b alineatele (1) și (2) prevede:

„1. [...] cumulul de origine ACP/TTPM, prevăzut la articolul 6 din anexa II, este admis pentru o cantitate anuală de 3 000 tone de zahăr.

2. Pentru punerea în aplicare a regulilor cumulului ACP/PTOM prevăzute la alineatul (1), sunt considerate ca fiind suficiente pentru a conferi caracterul de produse originare TTPM turnarea zahărului în bucăți sau colorarea. ”

Fapte și procedură

19 Reclamanta, care a fost înființată la 6 februarie 1997, exploatează din luna aprilie 1997 o fabrică de zahăr în insula Aruba și exportă zahăr către Comunitate. Uzina reclamantei are, conform acesteia, o capacitate minimă de prelucrare de 34 000 tone de zahăr pe an. Zahărul nefiind produs în Aruba, reclamanta achiziționează zahăr alb de la rafinăriile de zahăr din trestie stabilite în state ACP. Zahărul achiziționat este transportat în Aruba, unde, înainte de a fi exportat către Comunitate, face obiectul operațiunilor de prelucrare și de transformare pentru a-l face să beneficieze de cumulul de origine ACP/TTPM.

20 În acest context, printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 10 martie 1998, reclamanta a introdus prezenta acțiune având ca obiect o cerere de anulare a deciziei atacate, precum și o cerere de despăgubire.

21 Printr-un act separat, înregistrat la grefa Tribunalului la 10 aprilie 1998, reclamanta a introdus, în temeiul articolului 185 din Tratatul CE (devenit articolul 242 CE), o cerere de suspendare a executării articolului 1 punctele (28), (30), (32) și (60) din decizia atacată, până când Tribunalul hotăra pe fond și, în subsidiar, în temeiul articolului 186 din Tratatul CE (devenit articolul 243 CE), o cerere de măsuri provizorii corespunzătoare.

22 Prin Ordonanța din 14 august 1998, Emesa Sugar/Consiliul (T-43/98 R, Rec., p. II-3055), președintele Tribunalului a respins aceste cereri.

23 Prin cererile depuse la grefa Tribunalului la 7 mai, 4 iunie și, respectiv, 15 iunie 1998, Regatul Spaniei, Comisia și Republica Franceză au solicitat, în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să intervină în sprijinul concluziilor Consiliului. Cererea Regatului Spaniei a fost admisă prin Ordonanța din 7 iulie 1998, iar cererile Comisiei și ale Republicii Franceze au fost admise prin ordonanțele din 9 iulie 1998. Regatul Spaniei și Comisia au depus un memoriu în intervenție la 20 noiembrie și, respectiv, 22 decembrie 1998, iar părțile în acțiunea principală au fost invitate să își prezinte observațiile cu privire la aceste memorii.

24 În urma acțiunii introduse de reclamantă, ordonanța Emesa Sugar/Consiliul, citată la punctul 22 de mai sus, a fost anulată prin ordonanța președintelui Curții din 17 decembrie 1998, Emesa Sugar/Consiliul [C-363/98 P(R), Rec., p. I-8787], iar cauza a fost retrimisă spre judecare Tribunalului.

25 Ulterior, președintele Tribunalului a ordonat măsuri provizorii în cauza T-44/98 R II (ordonanțele președintelui Tribunalului din 30 aprilie 1999, Emesa Sugar/Comisia, T-44/98 R II, Rec., p. II-1427, și din 29 septembrie 1999, Emesa Sugar/Comisia, T-44/98 R II, Rec., p. II-2815]. Datorită acestor măsuri provizorii, s-a considerat că nu mai era necesar să se adopte o decizie în cauza T-43/98 R II (Ordonanța Președintelui Tribunalului din 6 aprilie 2000, Emesa Sugar/Consiliul, T-43/98 R II, nepublicată în Recueil).

26 În temeiul articolului 177 din Tratatul CE (devenit articolul 234 CE), președintele Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Țările de Jos) a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la validitatea deciziei atacate (cauza C-17/98).

27 Prin Ordonanța din 11 februarie 1999, Tribunalul a suspendat prezenta procedură până la decizia Curții de a pune capăt procesului în cauza C-17/98.

28 În Hotărârea din 8 februarie 2000, Emesa Sugar (C-17/98, Rec., p. I-675, denumită în continuare „Hotărârea Emesa”), Curtea a considerat că examinarea întrebărilor adresate nu a relevat elemente de natură să afecteze validitatea deciziei atacate.

29 Prin scrisoarea din 29 februarie 2000, părțile au fost invitate să prezinte observații cu privire la continuarea procedurii în prezenta cauză.

30 Reclamanta a susținut, în scrisoarea din 31 martie 2000, că Hotărârea Emesa era bazată pe erori de fapt. În plus, această hotărâre a fost pronunțată prin încălcarea articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, în cursul procedurii în fața Curții, reclamanta nu a putut să formuleze observații cu

privire la concluziile avocatului general. Reclamanta a solicitat Tribunalului să respecte procedura scrisă și să solicite părților să prezinte observații cu privire la fondul Hotărârii Emesa.

31 Consiliul și Comisia au susținut, în scrisorile din 29 martie și, respectiv, 24 martie 2000, că acțiunea nu mai avea obiect, având în vedere faptul că fusese confirmată de către Curte, în Hotărârea Emesa, validitatea deciziei atacate.

32 Prin scrisoarea din 24 mai 2000, reclamantei i s-a solicitat să depună un memoriu suplimentar cu privire la fondul Hotărârii Emesa. La 9 octombrie 2000, reclamanta a depus acest memoriu, în privința căruia Consiliul și Comisia au prezentat observații în memoriile din data de 21 februarie 2001.

33 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a hotărât să deschidă procedura orală. În temeiul măsurilor de organizare a procedurii, prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, anumite întrebări scrise au fost adresate părților care au răspuns la acestea în termenul stabilit.

34 La ședința din 15 mai 2001, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările Tribunalului.

Pretențiile părților

35 Reclamanta solicită Tribunalului:

– să anuleze decizia atacată sau, cel puțin, să o anuleze în măsura în care, pe de o parte, aceasta modifică articolele 101, 102 și 108 din Decizia TTPM, precum și articolul 6 din anexa II, și, pe de altă parte, aceasta prevede introducerea noului articol 108b în Decizia TTPM (articolul 1 punctele 27-32 din decizia atacată);

– să declare Comunitatea ca fiind responsabilă pentru prejudiciul pe care aceasta l-a suferit ca urmare a faptului că, de la 1 decembrie 1997, importul de zahăr originar din TTPM în Comunitate a fost împiedicat sau restrâns de efectul deciziei atacate;

– să dispună părților să ajungă la un acord cu privire la importanța acestor daune și, în lipsa unui acord între acestea, să ordone continuarea procedurii, într-un termen pe care urmează să îl stabilească, pentru precizarea importanței daunelor sau, cel puțin, să oblige Comunitatea la plata daunelor care au fost estimate în mod provizoriu în cerere și care urmează să fie stabilite în mod definitiv sau, tot în subsidiar, să oblige Comunitatea la plata reparării prejudiciilor pe care le stabilește Tribunalul ca fiind echitabile, majorate cu dobânzi moratorii;

– să oblige Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.

36 Consiliul solicită Tribunalului:

- să respingă pretențiile vizând anularea ca inadmisibile și, în subsidiar, ca nefondate;
- să respingă pretențiile vizând acordarea de despăgubiri ca nefondate;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.
- în cazul în care Tribunalul constată nulitatea articolului 1 punctele 27-32 din decizia atacată, să precizeze ce efecte ale dispozițiilor anulate trebuie menținute până când această decizie devine conformă cu hotărârea pronunțată în speță.

37 Comisia solicită Tribunalului:

- să respingă acțiunea în anulare ca inadmisibilă sau, cel puțin, ca nefondată;
- să respingă acțiunea în despăgubiri;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

38 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

- să respingă cererea;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la admisibilitatea pretențiilor vizând anularea

Argumentele părților

39 Comisia și Comisia contestă admisibilitatea pretențiilor vizând anularea. Decizia atacată este o măsură legislativă cu domeniu de aplicare general, care se aplică tuturor agenților economici în cauză. În orice caz, reclamanta nu este vizată individual de decizia atacată în sensul articolului 173 al patrulea paragraf din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 230 al patrulea paragraf CE).

40 Reclamanta răspunde că decizia atacată este o decizie în sensul articolului 173 al patrulea paragraf din tratat. Aceasta adaugă că este vizată în mod direct și individual de către decizia

atacată, în sensul aceleiași dispoziții sau, cel puțin, de dispozițiile acesteia care au modificat articolele 101, 102 și 108 din Decizia TTPM și articolul 6 din anexa II și care au introdus un nou articol 108b în această din urmă decizie.

41 Reclamanta susține că este vizată în mod direct deoarece decizia atacată sau, cel puțin, dispozițiile acesteia, citate la punctul anterior, nu lasă nicio marjă de apreciere autorităților naționale din statele membre responsabile cu aplicarea acesteia. În plus, aceasta este vizată în mod individual de decizia atacată sau, cel puțin, de dispozițiile citate anterior, deoarece se află într-o situație care o deosebește de orice altă întreprindere (Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853). Aceasta susține, în acest scop, că este singurul producător de zahăr din TTPM care s-a manifestat în mod clar ca fiind parte interesată în cursul procedurii administrative care precedă adoptarea deciziei atacate.

42 În continuare, reclamanta subliniază că face parte dintr-un număr foarte mic de întreprinderi din industria zahărului care sunt stabilite în TTPM și a căror situație ar fi trebuit să fie examinată de Consiliu înainte de modificarea Deciziei TTPM. Aceasta amintește, în acest scop, că a făcut investiții importante și și-a sumat angajamente pe termen lung față de furnizorii de zahăr din statele ACP (Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., p. 207, punctul 28, și Hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, T-480/93 și T-483/93, Rec., p. II-2305, punctul 74). Într-o scrisoare din 18 decembrie 1997, domnul Fischler, membru al Comisiei, a recunoscut că modificările aduse Deciziei TTPM de către decizia atacată au fost adoptate ca soluție alternativă în locul măsurilor de salvagardare care ar fi putut să fie adoptate pe baza articolului 109 din Decizia TTPM. În aceste circumstanțe, Consiliul ar fi trebuit să țină seama de interesele reclamantei (Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată anterior, punctele 76 și 77). Într-adevăr, în cazul în care Comunitatea ar fi adoptat în mod formal măsuri de salvagardare, aceasta ar fi trebuit să țină seama de consecințele pe care acestea le-ar fi putut avea pentru întreprinderile stabilite în TTPM. Reclamanta consideră că diferența formală care face deosebirea între măsurile de salvagardare și o restricție structurală nu implică nicio diferență în ceea ce privește măsura în care Comunitatea trebuie să țină seama de interesele întreprinderilor stabilite în TTPM.

43 Obligația Comunității de a ține seama de consecințele pe care actul propus spre adoptare le are asupra situației anumitor persoane de drept privat rezulta, în mod general, din preambulul tratatului, din Carta Organizației Națiunilor Unite și din articolul 131 al treilea paragraf din tratat.

44 Apoi reclamanta subliniază că restricția cantitativă impusă în decizia atacată la importurile de zahăr provenite din TTPM și limitarea tipurilor de operațiuni de prelucrare sau de transformare care pot conferi originea TTPM prin aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM amenință în mod direct existența și activitățile comerciale ale acesteia. În ședință, aceasta a subliniat că, în momentul adoptării deciziei atacate, era singura întreprindere din industria zahărului stabilită în Aruba. Aceasta consideră că situația sa este comparabilă cu cea a reclamantei din cauza care a dat naștere Hotărârii Curții din 16 mai 1991, Extramet Industrie/Consiliul (C-358/89, Rec., p. I-2501).

45 În cele din urmă, reclamanta, făcând trimitere la Hotărârea Tribunalului din 17 iunie 1998, UEAPME/Consiliul (T-135/96, Rec., p. II-2335, punctul 89), consideră că decizia atacată a eludat orice control democratic. Într-adevăr, nu a avut loc consultarea Parlamentului European și nici a TTPM. În aceste condiții, Consiliul ar fi trebuit să ia în considerare poziția specială a TTPM (Hotărârea UEAPME/Consiliul, citată anterior, punctul 90).

Aprecierea Tribunalului

46 Trebuie constatat că, deși decizia atacată este intitulată „decizie”, aceasta are un domeniu de aplicare general, deoarece se aplică, în ansamblu, agenților economici în cauză. Faptul că articolul 108b, introdus în Decizia TTPM în temeiul deciziei atacate, afectează în special reclamanta, limitând importurile de zahăr în Comunitate care pot beneficia de cumulul de origine ACP/TTPM, nu este de natură să pună la îndoială natura legislativă a deciziei atacate, deoarece dispoziția în cauză se adresează tuturor întreprinderilor implicate în exportul de zahăr provenit din TTPM către Comunitate. Trebuie amintit, în acest scop, că posibilitatea de a stabili, cu mai multă sau mai puțină precizie, numărul sau chiar identitatea agenților economici cărora li se aplică un act la un moment dat nu este suficientă pentru a pune la îndoială natura legislativă a actului, în măsura în care este evident că această aplicare se efectuează în temeiul unei situații obiective de drept sau de fapt definită de act în relație cu finalitatea acestuia din urmă (Hotărârea Codorniu/Consiliul, citată la punctul 41 de mai sus, punctul 18, și Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 65).

47 Cu toate acestea, domeniul de aplicare general al deciziei atacate nu exclude faptul că aceasta poate viza în mod direct și individual anumite persoane fizice sau juridice în sensul articolului 173 paragraful al patrulea din tratat (a se vedea Hotărârea Codorniu/Consiliul, citată la punctul 41 de mai sus, punctul 19, și Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 66).

48 Trebuie constatat că reclamanta este vizată în mod direct de decizia atacată, deoarece aceasta din urmă nu lasă nicio marjă de apreciere autorităților naționale ale statelor membre însărcinate cu aplicarea acesteia (Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 63).

49 În ceea ce privește problema stabilirii dacă reclamanta este vizată în mod individual de decizia atacată, trebuie amintit că, pentru ca o persoană fizică sau juridică să poată fi considerată ca vizată în mod individual de un act cu domeniu de aplicare general, trebuie ca aceasta să fie afectată de act datorită anumitor calități care îi sunt specifice acesteia sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223; ordonanțele Tribunalului din 30 septembrie 1997, Federolio/Comisia, T-122/96, Rec., p. II-1559, punctul 59, și din 29 aprilie 1999, Alce/Comisia, T-120/98, Rec., p. II-1395, punctul 19).

50 Faptul că decizia atacată afectează activitatea economică a reclamantei nu este de natură să o individualizeze, în sensul articolului 173 al patrulea paragraf din tratat, în raport cu orice alt agent, întrucât aceasta se află într-o situație determinată în mod obiectiv, comparabilă cu cea a oricărui alt agent stabilit sau care urmează să se stabilească într-o țară sau pe un teritoriu de peste mări și care este sau urmează să fie activ pe piața zahărului (Ordonanța Federolio/Comisia, citată la punctul 49 de mai sus, punctul 67). În această privință, trebuie constatat că însăși reclamanta a afirmat în cerere (punctul 207) că, în momentul adoptării deciziei atacate, existau două sau trei alte întreprinderi din industria zahărului în TTPM (în special la Curaçao). În plus, la ședință, aceasta a explicat că o nouă întreprindere din industria zahărului, Rica Foods, se stabilise în Aruba după adoptarea deciziei atacate. În aceste condiții, reclamanta nu a adus dovada că a suferit un prejudiciu excepțional de natură să o individualizeze în raport cu ceilalți agenți economici în sensul Hotărârii Extramet Industrie/Consiliul, citată la punctul 44 de mai sus.

51 Cu toate acestea, reclamanta susține că era obligația legală a Consiliului să examineze situația specială a acesteia înainte de adoptarea deciziei atacate.

52 Trebuie amintit că obligația unei instituții comunitare, în temeiul dispozițiilor specifice, de a ține seama de consecințele actului pe care aceasta urmărește să îl adopte asupra situației anumitor persoane de drept privat este de natură să le individualizeze pe acestea din urmă (Hotărârea Curtii Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctele 28-31, și Hotărârea din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctele 11-13; Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 67).

53 Cu toate acestea, trebuie constatat că, în momentul adoptării deciziei atacate, nicio dispoziție de drept comunitar nu obliga Consiliul să țină seama de situația specială a reclamantei. Trebuie subliniat că decizia atacată nu poate fi considerată o măsură de salvagardare care intră sub incidența domeniului de aplicare a articolului 109 din Decizia TTPM (a se vedea punctele 107-112 de mai jos). Prin urmare, obligația pe care această dispoziție o impune instituției care adoptă o măsură de salvagardare, și anume de a ține seama de situația specială a întreprinderilor în cauză (Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 72), nu este aplicabilă în speță. În orice caz, trebuie subliniat că propunerea de decizie 96/C 139/01 a Consiliului privind revizuirea la jumătatea perioadei a Deciziei TTPM (JO 1996, C 139, p. 1) a fost prezentată Consiliului de către Comisie la 16 februarie 1996 și că această propunere prevedea de la început eliminarea totală a regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahărul originar din statele ACP (a se vedea punctul 94 de mai jos). Chiar dacă ar fi dorit, Comisia nu ar fi putut să țină seama de situația specială a reclamantei, deoarece, în acea perioadă, reclamanta, care a fost înființată la 6 februarie 1997, nu exista.

54 Faptul că reclamanta a făcut investiții și a încheiat contracte de aprovizionare ține de o alegere economică pe care aceasta a făcut-o în funcție de propriile interese comerciale (Ordonanța Tribunalului din 30 ianuarie 2001, Iposea/Comisia, T-49/00, Rec., p. II-163,

punctul 34). O asemenea situație, care decurge din activitatea normală a oricărei întreprinderi active în domeniul transformării zahărului, nu este de natură să individualizeze reclamanta în sensul articolului 173 al patrulea paragraf din tratat.

55 În ceea ce privește intervenția reclamantei în cursul procedurii care a precedat adoptarea deciziei atacate, trebuie observat că nicio dispoziție de drept comunitar nu obliga Consiliul, cu ocazia revizuirii Deciziei TTPM, să urmeze o procedură în cadrul căreia reclamanta să aibă dreptul de a fi ascultată. Prin urmare, intervențiile citate de reclamantă nu îi pot conferi acesteia calitatea procesuală în temeiul articolului 173 al patrulea paragraf din tratat (Hotărârea Tribunalului din 7 februarie 2001, Sociedade Agrícola dos Arinhos și alții/Comisia, T-38/99–50/99, Rec., p. II-585, punctul 48).

56 În cele din urmă, faptul că decizia atacată a eludat orice control democratic nu permite neaplicarea criteriilor de admisibilitate stabilite la articolul 173 al patrulea paragraf din tratat (a se vedea, în acest sens, Ordonanța Curții din 10 mai 2001, FNAB și alții/Consiliul, C-345/00 P, Rec., p. I-3811, punctul 40).

57 Având în vedere cele menționate anterior, pretențiile vizând anularea trebuie declarate inadmisibile.

Cu privire la pretențiile vizând acordarea de despăgubiri

Observații preliminare

58 Reclamanta susține că încălcările dreptului comunitar, identificate în motivele acesteia de anulare, i-au cauzat un prejudiciu și angajează răspunderea extracontractuală a Comunității.

59 Trebuie amintit că, în domeniul răspunderii extracontractuale a Comunității, un drept la despăgubiri este recunoscut atunci când sunt îndeplinite trei condiții cumulative, respectiv faptul că norma de drept încălcată are ca scop să confere drepturi persoanelor de drept privat, faptul că încălcarea trebuie să fie suficient de gravă, și, în cele din urmă, faptul că există o legătură directă de cauzalitate între încălcarea obligației care îi revine Comunității și prejudiciul suferit de persoanele vătămate (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 42).

60 Prin urmare, trebuie examinat dacă motivele de anulare a cererii se referă la încălcări ale normelor de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat.

61 Reclamanta invocă cinci motive în sprijinul pretențiilor acesteia vizând anularea. Primul este întemeiat pe încălcarea „mecanismului de blocare” în conformitate cu care avantajele atribuite TTPM în cadrul realizării pe etape a asocierii acestora la Comunitate nu mai pot fi contestate de aceasta. Al doilea este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității. Al

treilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 240 din Decizia TTPM și al patrulea pe încălcarea principiului securității juridice și a principiului protecției încrederii legitime. În cele din urmă, al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 190 din Tratatul CE (devenit articolul 253 CE).

62 Reclamanta nici nu pretinde că încălcările dreptului comunitar din cadrul motivelor al treilea și al cincilea se referă la norme de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat. Aceasta doar susține în cererea sa (punctul 180) că „mecanismul de blocare” (primul motiv), principiul proporționalității (al doilea motiv), principiul securității juridice și principiul protecției încrederii legitime (al patrulea motiv) constituie asemenea norme.

63 În ceea ce privește al cincilea motiv, s-a hotărât deja că o încălcare a articolului 190 din tratat nu era de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Comunității (hotărârile Curții din 15 septembrie 1982, Kind/CEE, 106/81, Rec., p. 2885, punctul 14, și din 6 iunie 1990, AERPO și alții/Comisia, C-119/88, Rec., p. I-2189, punctul 20; Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 1994, Unifruit Hellas/Comisia, T-489/93, Rec., p. II-1201, punctul 41). În ceea ce privește al treilea motiv, întemeiat pe o pretinsă încălcare a articolului 240 din Decizia TTPM, în măsura în care, în temeiul acestei dispoziții, Consiliul nu mai era competent *ratione temporis* pentru a adopta decizia atacată, este greu de imaginat că această dispoziție poate constitui o normă de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 13 martie 1992, Vreugdenhil/Comisia, C-282/90, Rec., p. I-1937, punctele 20-25). În orice caz, Curtea a stabilit deja, în Hotărârea Emesa (punctul 33), că decizia atacată nu a fost adoptată prin încălcarea articolului 240 din Decizia TTPM, iar reclamanta nu a formulat observații cu privire la acest pasaj din hotărârea Curții în observațiile suplimentare din 9 octombrie 2000.

64 În schimb, constituie norme de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat principiul proporționalității, menționat la al doilea motiv (Hotărârea Unifruit Hellas/Comisia, citată la punctul 63 de mai sus, punctul 42) și principiul protecției încrederii legitime, menționat la al patrulea motiv (Hotărârea Curții din 19 mai 1992, Mulder și alții/Consiliul și Comisia, C-104/89 și C-37/90, Rec., p. I-3061, punctul 15). În ceea ce privește „mecanismul de blocaj”, care face obiectul primului motiv, trebuie să se analizeze mai întâi dacă este vorba de un principiu de drept comunitar, apoi trebuie să se verifice, după caz, dacă este vorba de o normă de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat.

65 Rezultă că numai primul, al doilea și al patrulea motiv din cerere trebuie examinate în cadrul pretențiilor vizând despăgubiri.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea „mecanismului de blocare”

66 Reclamanta susține că dispozițiile combinate ale părții a patra din tratat, în special articolele 132, 133 și 136 din acesta, precum și acquis-ul comunitar pe care deciziile TTPM succesive l-au pus în aplicare, prescriu un „principiu de blocare”. Acest principiu blochează contestarea de

către o decizie ulterioară a Comunității a avantajelor deja atribuite TTPM în cadrul realizării pe etape a asocierii.

67 În Hotărârea Emesa (punctele 38 și 39), Curtea a hotărât:

„38 [...] deși procesul dinamic și progresiv în care se înscrie asocierea TTPM la Comunitate necesită să se țină seama de către Consiliu de realizările obținute datorită deciziilor anterioare ale acestuia, este la fel de adevărat că, [...] atunci când Consiliul adoptă măsuri în temeiul articolului 136 al doilea paragraf din tratat, acesta trebuie să țină seama atât de principiile care figurează în partea a patra din acesta, cât și de alte principii ale dreptului comunitar, inclusiv de cele care se referă la politica agricolă comună.

39 Punând în balanță diferitele obiective stabilite de tratat, ținând seama, în același timp, în mod global, de realizările obținute pe baza deciziilor anterioare, Consiliul, care dispune, în acest scop, de o mare putere de apreciere, care corespunde responsabilităților politice pe care i le conferă articolul 40 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 34 CE), articolele 41 și 42 din Tratatul CE (devenite articolele 35 CE și 36 CE), articolul 43 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 37 CE) și articolul 136 din tratat, poate fi determinat, în caz de necesitate, să reducă anumite avantaje acordate anterior TTPM.” »

68 Rezultă că nu există un „mecanism sau principiu de blocare” absolut în relațiile dintre Comunitate și TTPM. Într-adevăr, Consiliul poate fi determinat „în caz de necesitate” să reducă anumite avantaje acordate anterior TTPM (Hotărârea Emesa, punctul 39).

69 În continuare, trebuie constatat că, pe baza elementelor dosarului de care dispunea, Curtea a examinat dacă, în speță, Consiliul a putut considera în mod rezonabil, după ce a pus în balanță obiectivele asocierii TTPM cu cele ale politicii agricole comune, că era necesar să limiteze aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM.

70 Astfel, în Hotărârea Emesa (punctele 40-42), Curtea a hotărât:

„40 În această cauză, este cunoscut faptul că reducerea la 3 000 de tone anual a cantității de zahăr care poate beneficia de cumulul de origine ACP/TTPM constituie o restricție în raport cu Decizia TTPM. Cu toate acestea, în cazul în care se stabilește că aplicarea regulii cumulului de origine în sectorul zahărului putea antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței, [...] Consiliul, după ce a pus în balanță obiectivele asocierii TTPM și obiectivele politicii agricole comune, era îndreptățit să adopte, respectând principiile de drept comunitar care încadrează exercitarea puterii de apreciere a acestuia, orice măsură care poate să pună capăt sau să atenueze perturbările menționate anterior, inclusiv eliminarea sau limitarea avantajelor acordate anterior TTPM.

41 Acest lucru este valabil cu atât mai mult [...] atunci când avantajele de care este vorba prezintă un caracter extraordinar în raport cu normele de funcționare ale pieței comunitare.

Aceasta este situația normei care permite, după anumite operațiuni, acordarea unei origini TPPM anumitor produse provenite din statele ACP.

42 Trebuie adăugat că revizuirea Deciziei TPPM nu a adus numai restricții sau limitări în raport cu regimul în vigoare anterior, deoarece, astfel cum susține Comisia, fără a fi contrazisă cu privire la acest aspect, au fost atribuite diferite avantaje TPPM în ceea ce privește stabilirea în interiorul Comunității (articolele 232 și 233a din Decizia TPPM modificată), recunoașterea reciprocă a calificărilor profesionale (articolul 233b) și accesul la programe comunitare (articolul 233c). În plus, ajutorul financiar oferit de Comunitate TPPM a crescut cu 21 % (articolul 154a).” »

71 Rezultă din acest pasaj din Hotărârea Emesa că, în circumstanțele din speță, Curtea consideră că Consiliul era îndreptățit nu doar să limiteze aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TPPM, așa cum a făcut, ci, de asemenea, că acesta ar fi putut elimina în totalitate acest avantaj pentru zahărul provenit din TPPM.

72 Cu toate acestea, conform reclamantei, Curtea a recunoscut, la punctele 40-42 din hotărâre, că, și „în caz de necesitate” (Hotărârea Emesa, punctul 39), Consiliul nu poate diminua un avantaj acordat anterior TPPM decât în cazul în care avantajul în cauză era de natură extraordinară și în cazul în care pierderea acestui avantaj era compensată prin acordarea de beneficii în alte domenii. Or, regula cumulului de origine ACP/TPPM nu avea nimic extraordinar. Pretinsul caracter extraordinar al acesteia trebuie să fie analizat nu „în raport cu normele de funcționare ale pieței comunitare”, ci în raport cu regulile de origine ordinare, cu diferite regimuri de import și cu poziția privilegiată a TPPM. În plus, reclamanta critică faptul că nu s-a examinat de către Curte dacă compensările în alte domenii contrabalansau cu adevărat paralizarea industriei zahărului din TPPM, provocată de decizia atacată.

73 În măsura în care reclamanta nici nu pretinde că aprecierea Curții s-a bazat pe informații inexacte sau incomplete, nu îi revine Tribunalului sarcina de a contesta această apreciere.

74 În plus, trebuie subliniat că argumentul reclamantei se bazează pe o interpretare eronată a punctelor 40-42 din Hotărârea Emesa. Într-adevăr, Curtea nu a considerat că era posibilă reducerea de către Consiliu a unui avantaj acordat TPPM doar în cazul în care acest avantaj era de natură extraordinară și în cazul în care pierderea acestui avantaj era compensată prin acordarea de beneficii în alte domenii. Din hotărâre rezultă că era dreptul Consiliului să reducă și chiar să elimine un avantaj acordat anterior TPPM, în speță aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TPPM, deoarece „aplicarea [acestei] reguli [...] în sectorul zahărului putea antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței” (punctul 40 din hotărâre).

75 Pentru a sublinia caracterul justificat și echilibrat al deciziei atacate, Curtea adaugă faptul că, în orice caz, avantajul acordat avea un caracter extraordinar și că, în decizia atacată, Consiliul a acordat diferite avantaje în alte domenii (Hotărârea Emesa, punctele 41 și 42).

76 Cu toate acestea, Curtea nu menționează nicăieri o „compensare” în Hotărârea Emesa. Curtea citează, la punctul 42 din această hotărâre, „diferite avantaje [care] au fost atribuite TTPM”, fără ca existența acestor avantaje să fie contestată de reclamantă.

77 Apoi, în ceea ce privește problema stabilirii dacă regula cumulului de origine ACP/TTPM conferă un avantaj extraordinar agenților economici din TTPM, trebuie amintit că, în conformitate cu regulile de origine ordinare, un produs este considerat ca fiind originar dintr-o țară în cazul în care este fie obținut în întregime, fie suficient transformat în țara respectivă [articolele 4 și 5 din Regulamentul (CEE) nr. 802/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 privind definiția comună a noțiunii de origine a mărfurilor (JO L 148, p. 1) și articolele 1-3 din anexa II].

78 Or, părțile sunt de acord cu faptul că zahărul exportat de reclamantă nu a fost obținut în întregime în TTPM. Într-adevăr, este vorba despre de zahăr importat din Țările ACP. Mai mult, nu se contestă faptul că zahărul exportat de reclamantă nu face obiectul unei transformări suficiente în Aruba pentru a conferi o origine TTPM produsului în cauză în temeiul regulilor de origine ordinare.

79 Zahărul exportat de reclamantă poate fi considerat ca fiind zahăr cu origine TTPM doar în virtutea regulii cumulului de origine ACP/TTPM. Într-adevăr, în temeiul acestei reguli, transformări minime – chiar cele care sunt menționate explicit la articolul 3 alineatul (3) din anexa II ca fiind insuficiente pentru a conferi caracterul originar unui produs provenit din TTPM – aduse în TTPM produselor originare din ACP conferă în mod excepțional o origine TTPM produselor în cauză. Având în vedere că produsele care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM pot fi importate în Comunitate cu scutire de drepturi vamale, trebuie să se considere că această regulă conferă, așa cum subliniază Curtea, un avantaj extraordinar agenților economici din TTPM (Hotărârea Emesa, punctul 41).

80 În cadrul primului motiv, reclamanta susține, de asemenea, că articolul 133 alineatul (1) din tratat a fost încălcat de către Consiliu, limitând la 3 000 de tone importurile de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM. Plafonul prevăzut la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată constituie, într-adevăr, o restricție cantitativă interzisă de această dispoziție. În plus, chiar dacă regimul care rezultă din Decizia TTPM aducea atingere altor interese comunitare, Consiliul avea, în temeiul articolului 136 al doilea paragraf din tratat, obligația de a respecta „realizările obținute”.

81 Cu toate acestea, trebuie constatat că acest argument a fost deja respins de Curte, în Hotărârea Emesa, în următorii termeni:

„45 Fără a fi necesar să se rezolve problema de a afla dacă contingentul tarifar stabilit la articolul 108b din Decizia TTPM modificată poate fi considerat o restricție cantitativă, nici problema stabilirii dacă regimul de cumul ACP/TTPM conferă mărfurilor în cauză o origine TTPM pentru aplicarea regimului de import prevăzut la articolul 133 alineatul (1) din tratat, este necesar să se constate că o cantitate din produsele în cauză care depășește contingentul poate fi importată doar prin plata drepturilor vamale.

46 Totuși, articolul 133 alineatul (1) din tratat prevede, în ceea ce privește importurile originare din TTPM în Comunitate, că acestea beneficiază de eliminarea totală a taxelor vamale, astfel cum a fost aplicată treptat între statele membre în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.

47 În această privință trebuie subliniat, astfel cum face Comisia, că, în ceea ce privește comerțul cu zahăr, eliminarea tarifelor intracomunitare nu a avut loc decât după crearea unei organizări comune a pieței acestui produs, care a implicat punerea în aplicare a unui tarif extern comun, în paralel cu stabilirea unui preț minim aplicabil în toate statele membre, în special pentru eliminarea denaturării concurenței. De asemenea, în lipsa oricărei politici agricole comune între TTPM și Comunitate, măsurile care urmăresc evitarea denaturării concurenței sau a perturbării pieței comunitare și care pot lua forma unui contingent tarifar, nu pot, doar prin simplul fapt al adoptării acestora, să fie considerate ca fiind contrare articolului 133 alineatul (1) din tratat.

48 În ceea ce privește problema de a afla dacă articolul 136 al doilea paragraf din tratat și contingentul tarifar stabilit de articolul 108b din Decizia TTPM modificată sunt compatibile, este suficient să se constate că această dispoziție prevede în mod expres că acțiunea Consiliului trebuie să se bazeze pe realizările obținute și pe principiile înscrise în prezentul tratat. Printre aceste principii se numără, astfel cum a hotărât Curtea în Hotărârea [din 11 februarie 1999] Antillean Rice Mills și alții/Comisia, [C-390/95 P, Rec., p. I-769], punctul 37, cele care se referă la politica agricolă comună.

49 În consecință, nu i se poate reproșa Consiliului faptul că a ținut seama, în cadrul punerii în aplicare a articolului 136 al doilea paragraf din tratat, de cerințele politicii agricole comune.

50 Rezultă din cele menționate anterior că validitatea măsurii prevăzute la articolul 108b din Decizia TTPM nu poate fi contestată în lumina articolului 133 alineatul (1) și a articolului 136 al doilea paragraf din tratat, pe motiv că aceasta stabilește un contingent pentru importurile de zahăr care beneficiază de regimul de cumul de origine ACP/TTPM. ”

82 Din toate cele menționate anterior rezultă că primul motiv trebuie respins în întregime.

83 Fără a mai fi necesar să se pronunțe cu privire la problema stabilirii dacă primul motiv privește o normă de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat, trebuie constatat că examinarea motivului nu a dezvăluit existența unui comportament al Comunității care să fi putut angaja răspunderea acesteia.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice și a principiului protecției încrederii legitime

84 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă principiul securității juridice și principiul protecției încrederii legitime. Aceasta amintește că, introducând articolul 108b alineatul (1) în decizia TTPM, Consiliul a limitat la 3 000 de tone pe an importurile de zahăr care pot beneficia de cumulul de origine ACP/TTPM. Reclamanta nu se putea aștepta la o asemenea modificare a Deciziei TTPM. Aceasta subliniază, în acest scop, că Decizia TTPM a fost adoptată pentru o durată de 10 ani și că, în temeiul articolului 240 alineatul (3) din aceasta, singura modificare prevăzută trebuia să fie efectuată până la 1 martie 1995. În plus, în caz de modificare, aceasta se putea efectua, conform reclamantei, doar în sensul obiectivului enunțat la articolul 132 alineatul (1) din tratat.

85 Reclamanta susține, de asemenea, că principiile generale ale dreptului comunitar impun Consiliului să țină seama de interesele întreprinderilor care au realizat investiții și au dezvoltat activități pe baza normelor de drept în vigoare (hotărârile Curții din 27 aprilie 1978, Stimming/Comisia, 90/77, Rec., p. 995, din 16 mai 1979, Tomadini, 84/78, Rec., p. 1801, din 28 aprilie 1988, Mulder, 120/86, Rec., p. 2321, și din 11 iulie 1991, Crispolti, C-368/89, Rec., p. I-3695).

86 Mai întâi, Tribunalul amintește că, atunci când Consiliul adoptă măsuri în temeiul articolului 136 al doilea paragraf din tratat, acesta trebuie să țină seama atât de principiile care figurează în partea a patra din acesta, în special cele prevăzute la articolul 132 din tratat, cât și de alte principii ale dreptului comunitar, inclusiv cele care se referă la politica agricolă comună (Hotărârea Emesa, punctul 38). De asemenea, Consiliul, care dispune de o putere mare de apreciere atunci când arbitrează între obiectivele asocierii TTPM și cele ale politicii agricole comune (Hotărârea Emesa, punctele 39 și 53), este îndreptățit să reducă și chiar să elimine un avantaj acordat anterior TTPM, atunci când aplicarea acestuia poate antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței (Hotărârea Emesa, punctul 40).

87 Deși respectarea încrederii legitime se înscrie printre principiile comunitare fundamentale, agenții economici nu pot considera în mod legitim că se va menține o situație existentă, care poate fi modificată în cadrul puterii de apreciere a instituțiilor comunitare (a se vedea, în special, Hotărârea Curții din 17 septembrie 1998, Pontillo, C-372/96, Rec., p. I-5091, punctele 22 și 23, și Hotărârea Emesa, punctul 34).

88 Prin urmare, un agent economic diligent ar fi trebuit să prevadă că Decizia TTPM putea fi modificată și că o modificare putea, după caz, să se refere la eliminarea sau la limitarea avantajelor acordate anterior TTPM. O asemenea analiză se impune cu atât mai mult în speță

cu cât avantajele în cauză prezentau un caracter extraordinar (Hotărârea Emesa, punctele 40 și 41). În plus, nicio dispoziție de drept comunitar nu impunea Consiliului să țină seama de interesele întreprinderilor deja prezente pe piață (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 5 octombrie 1994, Germania/Consiliul, C-280/93, Rec., p. I-4973, punctul 79).

89 Reclamanta nu își poate întemeia argumentul pe articolul 240 alineatul (3) din Decizia TTPM, care prevede că, înainte de expirarea primei perioade de cinci ani, Consiliul adoptă, după caz, eventualele modificări care trebuie aduse asocierii TTPM la Comunitate. Într-adevăr, această dispoziție nu privează Consiliul de competența, conferită acestuia de tratat, de a modifica actele pe care le-a adoptat în temeiul articolului 136 din tratat în scopul îndeplinirii tuturor obiectivelor prevăzute la articolul 132 din tratatul menționat anterior (Hotărârea Emesa, punctul 33).

90 În continuare, reclamanta subliniază că decizia acesteia de a înființa în Aruba o fabrică de zahăr a fost luată doar după discuții, în 1995 și în 1996, cu autoritățile din Aruba și cu reprezentanța permanentă a Regatului Țărilor de Jos pe lângă Uniunea Europeană.

91 Reclamanta susține că nu ar fi putut să prevadă faptul că importurile de zahăr care beneficiau de cumulul de origine ACP/TTPM urmau să fie limitate cantitativ de către Consiliu. În această privință, reclamanta insistă asupra faptului că procedura decizională în cadrul Consiliului nu este publică. Aceasta a fost informată de către autoritățile din Aruba cu privire la elementele dezbaterii abia în luna iulie 1997.

92 Cu toate acestea, Tribunalul constată că reclamanta nu prezintă niciun element din care să rezulte că instituțiile comunitare i-au oferit asigurări precise care să îi permită să aibă așteptări întemeiate în ceea ce privește menținerea sistemului existent de cumul de origine ACP/TTPM pentru exporturile de zahăr pe care aceasta urmărea să le realizeze.

93 Dimpotrivă, astfel cum subliniază Curtea în mod întemeiat în Hotărârea Emesa, „rezultă din dosar că [reclamanta] dispunea, la momentul angajării investițiilor în Aruba, de suficiente informații pentru a prevedea, în calitate de agent în mod normal diligent, că regimul liberal al cumulului de origine era susceptibil să facă obiectul unei modificări într-un sens restrictiv” (punctul 36 din hotărâre). Curtea subliniază, în această privință, „că propunerea [96/C 139/01] a fost publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene din 10 mai 1996, cu aproape un an înainte de începerea producției [reclamantei] în Aruba” (punctul 36 din hotărâre).

94 Or, propunerea 96/C 139/01, la care se referă Curtea, prevedea eliminarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM, în special pentru zahărul provenit din statele ACP. Într-adevăr, în ceea ce privește anexa II, Comisia a propus un nou articol 6 care prevedea că regula cumulului de origine ACP/TTPM nu se aplica „produselor enumerate la capitolele 1-24 din Sistemul Armonizat care [...] sunt originare [din] state ACP”. Or, zahărul este menționat la capitolul 17 din Sistemul Armonizat.

95 Rezultă că propunerea 96/C 139/01, publicată în mai 1996, și anume cu aproximativ nouă luni înainte de înființarea reclamantei și cu 11 luni înainte ca aceasta să își înceapă producția de zahăr (a se vedea punctul 19 de mai sus), prevedea introducerea unui sistem și mai restrictiv pentru reclamantă decât sistemul prevăzut la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată, care admite cumulul de origine ACP/TTPM pentru o cantitate de 3 000 de tone de zahăr pe an.

96 În cele din urmă, reclamanta susține că decizia atacată încalcă principiul protecției încrederii legitime, deoarece nu prevede niciun termen de tranziție și nicio reglementare tranzitorie pentru activitățile existente în TTPM în momentul revizuirii Deciziei TTPM. În speță, nu există niciun interes general peremptoriu care să poată justifica faptul că revizuirea Deciziei TTPM nu este însoțită de măsuri tranzitorii (Hotărârea Curții din 17 iulie 1997, Affish, C-183/95, Rec., p. I-4315, punctul 57).

97 Tribunalul a hotărât deja că nicio dispoziție de drept comunitar nu obliga Consiliul să țină seama de interesele întreprinderilor deja prezente pe piață (a se vedea punctul 88 de mai sus).

98 În continuare, Tribunalul constată că reclamanta nici nu pretinde că, în momentul adoptării deciziei atacate, aceasta avea o încărcătură de zahăr în curs de expediere către Comunitate, despre care putea crede în mod legitim că putea fi importată în Comunitate fără nicio restricție (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Sofrimport/Comisia, citată la punctul 52 de mai sus, punctele 16-21, și Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 1997, Oleifici Italiani/Comisia, T-267/94, Rec., p. II-1239, punctele 38-40).

99 În plus, trebuie constatat că, la 17 decembrie 1997, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2553/97 privind normele de emisie a certificatelor de import pentru anumite produse de la codurile NC 1701, 1702, 1703 și 1704 cu origine cumulată ACP/TTPM (JO L 349, p. 26). Or, rezultă din articolul 8 din Regulamentul nr. 2553/97 că articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată era aplicabil doar de la 1 ianuarie 1998 și că certificatele de import solicitate de la 10 decembrie 1997 și până la 31 decembrie 1997 urmau să fie emise până la cantitatea de 3 000 de tone. În plus, nu este contestat faptul că cererile de certificate de import depuse înainte de 10 decembrie 1997 au fost îndeplinite în întregime.

100 Prin urmare, timp de o lună, a existat un regim tranzitoriu care, în plus, era generos, în sensul că, pentru cele 21 de zile cuprinse între 10 și 31 decembrie 1997, a putut fi importată o cantitate „anuală” de 3 000 de tone de zahăr care beneficia de cumulul de origine ACP/TTPM.

101 Prin urmare, capătul de cerere întemeiat pe o pretinsă absență a unui regim tranzitoriu trebuie, de asemenea, să fie respins.

102 Rezultă din cele menționate anterior că motivul întemeiat pe o încălcare a principiului securității juridice și a principiului încrederii legitime trebuie să fie respins. Prin urmare, nici examinarea acestui motiv nu a dezvăluit o încălcare de către Comunitate a unei norme de drept care conferă drepturi persoanelor de drept privat.

Cu privire la motivul întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității

103 În primul rând, reclamanta susține că este sarcina Consiliului să reconcilieze diferitele obiective enunțate la articolul 3 din tratat, fără să acorde totuși prioritate politicii agricole comune (Hotărârea Curții din 23 februarie 1988, Regatul Unit/Consiliul, 68/86, Rec., p. 855, punctul 12, și Ordonanța Curții din 12 iulie 1996, Regatul Unit/Comisia, C-180/96 R, Rec., p. I-3903, punctul 63). În speță, Consiliul a încălcat principiul proporționalității atunci când a acordat prioritate politicii agricole comune în detrimentul intereselor TTPM.

104 În Hotărârea Emesa, Curtea a hotărât, pe de o parte, că „atunci când Consiliul adoptă măsuri în temeiul articolului 136 al doilea paragraf din tratat, acesta trebuie să țină seama atât de principiile care figurează în partea a patra din acesta, cât și de alte principii ale dreptului comunitar, inclusiv cele care se referă la politica agricolă comună” (punctul 38 din hotărâre), și, pe de altă parte, că „[a]tunci când pune în balanță diferite obiective stabilite de tratat, [...] Consiliul [...] poate fi determinat, în caz de necesitate, să reducă anumite avantaje acordate anterior TTPM” (punctul 39 din hotărâre).

105 Prin urmare, argumentul trebuie să fie respins. Ulterior se va examina dacă, în speță, Consiliul nu a comis o eroare evidentă în aprecierea „necesității” limitării importurilor de zahăr care beneficiază de regula cumulului de origine ACP/TTPM (a se vedea punctele 117-150 de mai jos).

106 În al doilea rând, reclamanta susține că articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată conține o restricție structurală a importurilor de zahăr originare din TTPM către Comunitate. Într-adevăr, această dispoziție limitează la 3 000 de tone cantitatea de zahăr originar din ACP care poate fi importată în Comunitate cu atribuirea unei origini TTPM după prelucrare sau transformare în sensul articolului 6 din Anexa II. Or, conform reclamantei, pot fi adoptate numai măsurile temporare în temeiul articolului 109 din Decizia TTPM în ceea ce privește importurile provenite din TTPM, cu condiția ca aceste măsuri „să limiteze [...] doar în mod excepțional, parțial și temporar” importul liber în Comunitate al produselor provenite din TTPM (Hotărârea Curții din 26 octombrie 1994, Țările de Jos/Comisia, C-430/92, Rec., p. I-5197, și Hotărârea Curții din 22 aprilie 1997, Road Air, C-310/95, Rec., p. I-2229, punctele 40 și 41; Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, punctul 95).

107 Din hotărârea Emesa (punctul 40) rezultă că este dreptul Consiliului să reducă, în mod structural, un avantaj acordat anterior TTPM, în speță aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM în sectorul zahărului, în cazul în care se stabilește că „aplicarea [acestei] reguli

[...] în [acest] sector [...] poate] antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței”. Ulterior se va examina dacă aprecierea, efectuată de către Consiliu, a riscului implicat de regula cumulului de origine ACP/TTPM în ceea ce privește organizarea comună a pieței zahărului nu este viciată de o eroare evidentă (a se vedea punctele 117-150 de mai jos).

108 În al treilea rând, reclamanta subliniază că scrisoarea din 18 decembrie 1997 adresată de domnul Fischler reprezentantului său legal și scrisoarea domnului Soubestre, de la Comisie, adresată reprezentantului permanent al Regatului Țărilor de Jos, din 9 iunie 1997, arată că restricția structurală de la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată a fost impusă ca soluție alternativă. Aceasta consideră că o restricție structurală adoptată în locul unei măsuri de salvagardare trebuie, cel puțin, să răspundă aceluiași criterii ca și măsurile prevăzute la articolul 109 din Decizia TTPM. Într-adevăr, este inacceptabil ca o restricție structurală definitivă să poată fi admisă mai ușor decât o măsură de salvagardare. Or, în speță, nu sunt îndeplinite condițiile pentru adoptarea unei măsuri de salvagardare în temeiul articolului 109 din Decizia TTPM.

109 Cu toate acestea, Tribunalul constată că cele două scrisori ale Comisiei, pe care le menționează reclamanta, nu susțin argumentația acesteia.

110 Pe de o parte, în scrisoarea semnată de domnul Soubestre, Comisia respinge o propunere a autorităților olandeze. Aceste autorități propuseseră un sistem de prețuri de export minime pentru zahărul provenit din TTPM și o aliniere a procedurii privind măsurile de salvagardare cu normele aplicabile în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC). Cu toate acestea, nu rezultă de nicăieri din această scrisoare că restricția structurală impusă ulterior de către Consiliu în decizia atacată constituie o măsură de salvagardare deghizată.

111 Pe de altă parte, scrisoarea domnului Fischler, din 18 decembrie 1997, este un răspuns la o scrisoare a reprezentantului legal al reclamantei, în care acesta prezentase motivele pentru care nu era necesară adoptarea de măsuri de salvagardare pentru zahărul originar din TTPM. Domnul Fischler subscrie la această analiză. Acesta explică faptul că, pentru Comisie, datorită adoptării deciziei atacate, măsurile de salvagardare nu par, în momentul de față, necesare („safeguard measures seem, for the time being, unnecessary”). Totuși, acesta nu pretinde că decizia atacată este o soluție alternativă, adoptată în locul unei măsuri de salvagardare. Din scrisoare rezultă doar faptul că soluția structurală adoptată de decizia atacată a pus capăt perturbărilor de pe piața comunitară, astfel încât nu mai este nevoie de adoptarea unor măsuri de salvagardare.

112 Prin urmare, cele două scrisori citate de reclamantă nu demonstrează că restricția cumulului de origine ACP/TTPM, impusă la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată, constituie o măsură de salvagardare deghizată sau o soluție alternativă adoptată în locul unei asemenea măsuri.

113 În orice caz, Curtea a hotărât deja, în Hotărârea Emesa, că „măsura prevăzută la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată nu constituie o măsură de salvagardare destinată să răspundă, cu titlu excepțional și temporar, apariției de dificultăți excepționale pe care regimul de schimburi aplicabil în mod normal nu le poate preveni, ci modifică însuși regimul obișnuit în conformitate cu aceleași criterii precum cele în temeiul cărora a fost adoptată Decizia TTPM” și că, în aceste circumstanțe, „condițiile de adoptare a măsurilor de salvagardare în temeiul articolului 109 din Decizia TTPM [...] nu sunt pertinente pentru a aprecia validitatea deciziei [atacate]” (punctul 61 din hotărâre). Curtea a concluzionat că „[î]n consecință, atunci când a adoptat articolul 108b din Decizia TTPM modificată, Consiliul nu era obligat să respecte cerințele speciale legate de adoptarea măsurilor de salvagardare în temeiul articolului 109 din Decizia TTPM” (punctul 62 din hotărâre).

114 Prin urmare, al treilea argument trebuie, de asemenea, să fie respins.

115 În al patrulea rând, reclamanta susține că articolul 108b alineatul (2) din Decizia TTPM modificată este incompatibil cu principiul proporționalității, în măsura în care măcinarea zahărului (operațiunea de „milling”) este exclusă din operațiunile de prelucrare sau de transformare considerate suficiente pentru acordarea cumulului de origine ACP/TTPM. Aceasta subliniază, în acest scop, că, în temeiul articolului 108b alineatul (2) din Decizia TTPM modificată, colorarea zahărului, care este o prelucrare sau o transformare mai puțin importantă decât operațiunea de „milling”, este suficientă pentru a conferi originea TTPM.

116 Totuși, acest argument se bazează pe o interpretare greșită a deciziei atacate. Într-adevăr, astfel cum subliniază Curtea în Hotărârea Emesa (punctele 59 și 60), „articolul 108b alineatul (2) se limitează să menționeze două exemple de operațiuni care pot fi considerate ca fiind suficiente pentru a conferi caracterul de produse originare din TTPM, fără a conține însă o enumerare exhaustivă în acest sens”, astfel încât reclamanta „nu este îndreptățită să pretindă că [acest] articol [...] a eliminat operațiunea de «milling» din rândul operațiunilor care pot fi luate în considerare pentru atribuirea cumulului de origine”.

117 În consecință, acest argument trebuie, de asemenea, respins.

118 În al cincilea rând, reclamanta susține că situația pieței comunitare a zahărului nu făcea necesară o limitare a importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM la 3 000 de tone pe an.

119 În această privință, Curtea a hotărât în Hotărârea Emesa (punctele 53-58):

„53 Trebuie amintit că, într-un domeniu în care, precum în speță, instituțiile comunitare dispun de o largă putere de apreciere, doar caracterul evident necorespunzător al unei măsuri în raport cu obiectivul urmărit poate afecta legalitatea unei asemenea măsuri. Limitarea controlului Curtii se impune în special în cazul în care i se solicită Consiliului să arbitreze între interese divergente și astfel să selecteze opțiuni în cadrul alegerilor politice care țin de

responsabilitățile proprii ale acestuia [a se vedea Hotărârea [...] Germania/Consiliul, [citată anterior,] punctele 90 și 91; Hotărârea din 17 octombrie 1995, Fishermen's Organisations și alții, C-44/94, Rec., p. I-3115, punctul 37, și Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Regatul Unit/Consiliul, C-150/94, Rec., p. I-7235, punctul 87].

54 [...] nu se poate considera, în acest context, că introducerea contingentului stabilit la articolul 108b din Decizia TTPM modificată depășea în mod evident ceea ce era necesar pentru îndeplinirea obiectivelor urmărite de Consiliu.

55 În această privință, rezultă din al șaptelea considerent din decizia [atacată] că articolul 108b a fost introdus de către Consiliu, pe de o parte, deoarece acesta a fost determinat să constate că libertatea de acces pentru toate produsele originare din TTPM și menținerea cumulului între produse originare din statele ACP și produse originare din TTPM implicau un risc de conflict între obiectivele politicii comunitare privind dezvoltarea TTPM și obiectivele politicii agricole comune și, pe de altă parte, pentru a ține seama de faptul că perturbări grave pe piața comunitară a anumitor produse supuse organizării comune a pieței au condus în mai multe rânduri la adoptarea unor măsuri de salvagardare.

56 Or, trebuie subliniat că din dosar rezultă faptul că, la data deciziei [atacate], pe de o parte, exista un excedent al producției comunitare de zahăr din sfeclă în raport cu cantitatea consumată în Comunitate, la care se adăugau importurile de zahăr din trestie provenite din statele ACP pentru a face față cererii specifice pentru acest produs și obligația Comunității de a importa o anumită cantitate de zahăr din țări terțe, în temeiul acordurilor încheiate în cadrul OMC. Pe de altă parte, Comunitatea era, de asemenea, obligată să subvenționeze exporturile de zahăr, sub forma restituirilor la export și în limitele acordurilor încheiate în cadrul OMC. În aceste condiții, Consiliul a putut considera, în mod întemeiat, că orice cantitate suplimentară de zahăr, chiar minimă în raport cu producția comunitară, care ajunge pe piața comunitară ar fi obligat instituțiile acesteia din urmă să crească valoarea subvențiilor la export, în limitele menționate mai sus, sau să reducă cotele producătorilor europeni, ceea ce ar fi perturbat organizarea comună a pieței zahărului, al cărui echilibru era precar, și ar fi fost contrar obiectivelor politicii agricole comune.

57 În plus, rezultă atât din ordonanța de trimitere, cât și din cifrele comunicate de Consiliu și de Comisie, că un contingent anual de 3 000 de tone nu este inferior nivelului importurilor tradiționale de zahăr provenite din TTPM, acestea din urmă nefiind producătoare ale acestui produs. Mai mult, deoarece marfa provenită din statele ACP are doar o mică valoare adăugată pe teritoriul TTPM, industria afectată de decizia [atacată] contribuie într-o măsură mică la dezvoltarea acestora din urmă. În plus, nu putea fi exclus faptul că aplicarea nelimitată a regulii cumulului de origine includea un risc de deviere artificială a produselor provenite din statele ACP, prin teritoriul TTPM, pentru a introduce pe piața comunitară cantități de zahăr mai mari decât cele pentru care aceste state beneficiau în mod convențional de un acces garantat pe această piață cu scutire de drepturi.

58 În consecință, măsura privind importul de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM, prevăzută la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată, nu poate fi considerată ca fiind contrară principiului proporționalității.”

120 În observațiile sale din 9 octombrie 2000, reclamanta critică aspru acest pasaj din hotărâre.

121 Mai întâi, în ceea ce privește punctul 55 din Hotărârea Emesa, reclamanta susține că afirmațiile din considerentul al șaptelea din preambulul deciziei atacate au fost luate de către Curte ca punct de plecare în aprecierea acesteia, fără a pune în discuție exactitatea acestor afirmații.

122 Acest argument trebuie să fie respins. Într-adevăr, controlul legalității unui act implică luarea în considerare a motivelor acestui act. Astfel, pentru a aprecia dacă principiul proporționalității nu a fost încălcat de către Consiliu, Curtea a amintit, mai întâi, la punctul 55 din hotărârea acesteia, motivele care au fost prezentate de către Consiliu în decizia atacată în sprijinul limitării importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM. Cu toate acestea, Curtea nu a considerat afirmațiile Consiliului ca fiind fapte stabilite. Într-adevăr, aceasta a examinat, la punctele 56 și 57 din hotărâre, dacă afirmațiile din considerentul al șaptelea din preambulul deciziei atacate nu se bazau pe erori evidente de apreciere, ceea ce, conform Curții, nu era cazul.

123 În continuare, reclamanta susține că, la punctul 55 din Hotărârea Emesa, Curtea a comis erori de fapt care aduc atingere concluziei conform căreia decizia atacată nu încălca principiul proporționalității.

124 Reclamanta explică, în acest scop, că zahărul care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM nu a făcut niciodată obiectul unor măsuri de salvagardare înainte de adoptarea deciziei atacate. În plus, este greșit să se pretindă că „anumite produse” au făcut obiectul unor măsuri de salvagardare. Într-adevăr, numai orezul din TTPM a făcut obiectul unor asemenea măsuri.

125 Cu toate acestea, trebuie constatat că nici Consiliul, în considerentul al șaptelea din decizia atacată, nici Curtea, în Hotărârea Emesa, nu au susținut faptul că, în trecut, au fost adoptate de către Comunitate măsuri de salvagardare pentru limitarea importurilor de zahăr. Al șaptelea considerent din decizia atacată trebuie să fie înțeles în sensul că, asemenea „perturbărilor grave pe piața comunitară [cauzate de] anumite produse supuse organizării comune a pieței [care] au condus în mai multe rânduri la adoptarea unor măsuri de salvagardare”, exista, de asemenea, riscul unor perturbări în ceea ce privește zahărul. Conform Consiliului, asemenea perturbări justificau măsura structurală adoptată, iar Curtea, în Hotărârea Emesa, a subscris la această apreciere.

126 Mai mult, chiar dacă numai orezul original din TTPM a făcut obiectul unor măsuri de salvagardare în trecut, Consiliul nu a comis nicio eroare evidentă de apreciere atunci când a

făcut referire la adoptarea de măsuri de salvagardare pentru „anumite produse”. Într-adevăr, cu titlu de exemplu, măsura de salvagardare care a dat naștere Hotărârii Antillean Rice Mills și alții/Comisia, citată la punctul 42 de mai sus, se referea la diferite produse, și anume diferitele sortimente de orez de la codurile NC 1006 30 21-1006 30 48. De altfel, articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată, care se aplică, în aparență, unui singur produs, și anume zahărul, se referă în realitate, de asemenea, la diferite produse, și anume „produsele de la pozițiile tarifare SH 1701, 1702, 1703 și 1704”.

127 În ceea ce privește punctul 56 din Hotărârea Emesa, conform reclamantei, Curtea a comis, de asemenea, erori de fapt în acest pasaj din hotărâre.

128 Cu toate acestea, atunci când a fost întrebată cu privire la acest punct în ședință, reclamanta a explicat că aceasta contesta aprecierile Curții referitoare la fapte și nu exactitatea acestora din urmă.

129 Reclamanta subliniază, în această privință, că aprecierea Curții privind necesitatea și proporționalitatea limitării importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM s-a bazat pe trei elemente, și anume: în primul rând, un excedent al producției comunitare de zahăr din sfeclă în raport cu cantitatea consumată în Comunitate la data deciziei atacate; în al doilea rând, existența unui volum mare de importuri preferențiale de zahăr și, în al treilea rând, obligațiile care decurg din acordurile încheiate în cadrul OMC (denumite în continuare „acordurile OMC”).

130 Or, în ceea ce privește excedentul de producție, acesta este structural și a existat întotdeauna, chiar și în momentul adoptării deciziei TTPM în 1991. Prin urmare, este greșit să se pretindă, așa cum face Curtea la punctul 56 din Hotărârea Emesa, că exista un echilibru precar pe piața comunitară a zahărului. În plus, importurile preferențiale au crescut întotdeauna, fără să fie considerată necesară, până în 2000 sau 2001, reducerea de către Comunitate a propriei producții. Această atitudine se explică prin faptul că organizarea comună a pieței utilizează un sistem de autofinanțare ale cărui costuri sunt suportate de către consumatori.

131 Conform reclamantei, este greșit să se considere că importurile de zahăr originar din TTPM implică exporturi cu restituirea aceleiași cantități de zahăr. În opinia sa, nu există un mecanism de vase comunicante între cele două, așa cum, de altfel, au recunoscut Comisia și Consiliul (Ordonanța din 30 aprilie 1999, Emesa Sugar/Comisia, citată la punctul 25 de mai sus).

132 De asemenea, este greșit să se pretindă că importurile provenite din TTPM care, la termen, au ajuns la maxim 100 000-150 000 tone pe an, constituie o problemă în cadrul obligațiilor care rezultă pentru Comunitate din acordurile OMC. De altfel, Comisia a recunoscut, în cursul procedurii ordonanței președințiale, că a fost exportată de către Comunitate, cu restituire, o

cantitate de zahăr mai mică decât cea autorizată de acordurile OMC. Această marjă suplimentară se ridică la 1 120 000 tone pentru perioada care corespunde anilor comerciali 1995/1996-1997/1998 (Ordonanța Președintelui Tribunalului din 8 octombrie 1997, CEFS/Consiliul, T-229/97 R, Rec., p. II-1649). Conform calculelor Comisiei, marja menționată anterior a fost de 998 200 tone la 1 iulie 1997 (Ordonanța din 30 aprilie 1999, Emesa Sugar/Comisia, citată la punctul 25 de mai sus, punctul 107). Pentru anul comercial 2000/2001, aceasta depășea 400 000 de tone. Prin urmare, nivelul scăzut al importurilor din TTPM nu ar fi putut să împiedice Comunitatea să își respecte obligațiile care decurg din acordurile OMC, cel puțin până în anul comercial 2000/2001. Reclamanta susține, în continuare, că zahărul originar din TTPM poate fi inclus în categoria zahărului originar din ACP atunci când cumulează aceste două origini. Or, este vorba de zahăr preferențial care nu este reglementat de angajamentele la care Comunitatea a subscris în cadrul acordurilor OMC (a se vedea nota de subsol de la pagina nr. 1 din „Schedule CXL”).

133 Situația de supraproducție structurală a industriei comunitare de zahăr constituie adevărata problemă pentru această industrie. În trecut, nu s-a considerat niciodată că această supraproducție, care exista cel puțin din 1973, necesita o limitare a importurilor preferențiale de zahăr în Comunitate. Prin urmare, a fost disproporționată reducerea, de către decizia atacată, a importurilor de zahăr provenite din TTPM la 3 000 de tone în 1997, în condițiile în care aceste importuri au atins cu greu 10 000 de tone, iar Comunitatea dispunea, în acel moment, de o marjă de export suplimentară de aproximativ 1 milion de tone în cadrul acordurilor OMC. Reclamanta semnalează că, atunci când, în 1999, datorită cumulului de origine ACP/TTPM, importul de zahăr provenit din TTPM depășea 50 000 de tone, Comunitatea nu a considerat necesară impunerea de restricții cantitative, dar a impus prețuri minime.

134 Mai întâi, Tribunalul amintește că, la punctul 40 din Hotărârea Emesa, Curtea a hotărât, pe baza unei aprecieri a situației în sectorul zahărului pe care a făcut-o, în special, la punctul 56 din hotărâre, că era dreptul Consiliului să considere necesară reducerea domeniului de aplicare a regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahăr în cazul în care aplicarea acestui avantaj în sectorul respectiv „putea antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței”.

135 Deoarece nu îi revine Tribunalului sarcina de a contesta aprecierile făcute de către Curte cu privire la fapte a căror exactitate materială nu este contestată (a se vedea punctul 128 de mai sus), argumentele reclamantei cu privire la punctul 56 din Hotărârea Emesa – și, în special, cu privire la problema stabilirii dacă a fost comisă o eroare evidentă de apreciere de către Consiliu atunci când a considerat în 1997 că aplicarea fără restricții a regulii cumulului de origine ACP/TTPM „putea antrena perturbări importante în funcționarea unei organizări comune a pieței” – sunt examinate doar cu titlu suplimentar.

136 În această privință, trebuie subliniat mai întâi că părțile au căzut de acord că, în momentul adoptării deciziei atacate, prețul comunitar al zahărului era de două ori mai mare decât prețul pieței mondiale. Or, reclamanta a afirmat, în urma unei întrebări scrise a Tribunalului, că în Aruba nu se plătește niciun drept de import pentru zahărul achiziționat într-o țară ACP. Având

în vedere că zahărul originar din ACP transformat în TTPM beneficiază, prin aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM, de o origine TTPM și este, pe această bază, scutit de drepturi vamale în Comunitate, diferența semnificativă dintre prețul mondial și prețul comunitar al zahărului a creat, în momentul adoptării deciziei atacate, un risc real de creștere a exporturilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM către Comunitate.

137 Astfel, în 1996, atunci când exporturile către Comunitate de zahăr care beneficia de cumulul de origine ACP/TTPM erau mai mici de 3 000 de tone, însăși reclamanta a prevăzut că, în cazul în care decizia atacată nu ar fi fost adoptată, acestea ar fi atins 100 000-150 000 de tone în anii următori. În plus, această estimare nu ținea seama de exporturile potențiale, ci se baza pe producția a două întreprinderi existente și a altor două întreprinderi a căror activitate trebuia să înceapă în momentul adoptării deciziei atacate (a se vedea raportul NEI, p. 85, punctul 6.5). Cu toate acestea, având în vedere diferența considerabilă dintre prețul mondial și prețul comunitar al zahărului, este foarte probabil că și alte societăți ar fi intrat pe aceeași piață în cazul în care Consiliul nu ar fi limitat aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahăr.

138 În plus, în momentul adoptării deciziei atacate, exista, așa cum subliniază Curtea la punctul 57 din Hotărârea Emesa, un risc de necontestat „de deviere artificială a produselor provenite din statele ACP, prin teritoriul TTPM, pentru a introduce pe piața comunitară cantități de zahăr mai mari decât cele pentru care aceste state beneficiau în mod convențional de un acces garantat pe această piață cu scutire de drepturi”. Trebuie amintit, în această privință, că, în temeiul regulii cumulului de origine ACP/TTPM, sunt suficiente operațiuni simple de prelucrare (chiar și cele care, în mod normal, nu sunt niciodată de natură să acorde originea TTPM) pentru ca produse ACP să fie considerate produse TTPM și să poată intra pe piața comunitară cu scutire de drepturi de import.

139 Pe baza celor menționate anterior, trebuie trasă concluzia că, în momentul adoptării deciziei atacate, exista riscul real al unei creșteri considerabile a exporturilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM către Comunitate.

140 În ceea ce privește problema stabilirii dacă organizarea comună a pieței zahărului risca să fie perturbată de creșterea iminentă a exporturilor, trebuie amintit că reclamanta nu contrazice afirmațiile factuale de la punctul 56 din Hotărârea Emesa, și anume că exista „un excedent al producției comunitare de zahăr din sfeclă în raport cu cantitatea consumată în Comunitate”, că, în plus, Comunitatea avea obligația „de a importa o anumită cantitate de zahăr din țări terțe, în temeiul [acordurilor OMC]” și că la toate acestea se mai adăugau „importurile de zahăr din trestie provenite din statele ACP pentru a face față cererii specifice pentru acest produs”. Având în vedere nivelul ridicat al prețului comunitar în raport cu prețul mondial, „Comunitatea era, de asemenea, obligată să subvenționeze exporturile de zahăr, sub forma unor restituiri la export și în limitele [acordurilor OMC]”.

141 În ceea ce privește argumentul reclamantei, conform căruia supraproducția de zahăr în Comunitate este structurală și aceasta exista deja în 1991, atunci când a fost adoptată regula cumulului de origine ACP/TTPM, trebuie subliniat că zahărul nu este singurul produs căruia i

se aplică această regulă. Dimpotrivă, este vorba de un avantaj general aplicabil oricărui produs transformat în TTPM. Atunci când aplicarea unui asemenea avantaj provoacă sau riscă să provoace perturbări într-un anumit sector, Comunitatea este îndreptățită să adopte măsuri punctuale sau structurale pentru a face față problemei.

142 Conform Curții, „Consiliul a putut considera, în mod întemeiat, că orice cantitate suplimentară de zahăr, chiar minimă în raport cu producția comunitară, care ajunge pe piața comunitară ar fi obligat instituțiile acesteia din urmă să crească valoarea subvențiilor la export, în limitele [acordurilor OMC], sau să reducă cotele producătorilor europeni, ceea ce ar fi perturbat organizarea comună a pieței zahărului, al cărei echilibru era precar, și ar fi fost contrar obiectivelor politicii agricole comune” (Hotărârea Emesa, punctul 56).

143 Reclamanta contestă această apreciere a faptelor. Conform reclamantei, nu exista cu adevărat un risc de perturbare a pieței comunitare a zahărului.

144 Cu toate acestea, în cazul în care, pe piața comunitară a zahărului, care utilizează un sistem de prețuri protejat, oferta depășește deja cererea, este normal să se considere că orice creștere a ofertei prin importuri este de natură să provoace perturbări. Într-adevăr, pentru menținerea echilibrului precar al pieței – care este mai degrabă un dezechilibru controlat, având în vedere că echilibrul este obținut doar prin intermediul exporturilor subvenționate –, va fi necesară fie scăderea considerabilă a prețului de intervenție pentru frânarea importurilor și creșterea cererii, fie reducerea producției comunitare și/sau creșterea exporturilor care, având în vedere diferența dintre prețul comunitar și prețul mondial, trebuie să fie subvenționate.

145 Având în vedere riscul iminent al unei creșteri considerabile a importurilor de zahăr în Comunitate, creată de regula cumulului de origine ACP/TTPM (a se vedea punctul 139 de mai sus), Consiliul, după ce a pus în balanță interesele TTPM și cele ale politicii agricole comune, a putut să decidă în mod rezonabil limitarea aplicării acestei reguli pentru frânarea importurilor, provenite din TTPM, ale acestui produs, importuri care aveau o origine TTPM doar prin intermediul unei ficțiuni juridice.

146 În ceea ce privește argumentul reclamantei, conform căruia Comunitatea exportă o cantitate de zahăr cu restituire la export mai mică decât cea autorizată de acordurile OMC, trebuie subliniat că nici Consiliul, nici Curtea nu au susținut că limitarea importurilor cu scutire de drepturi vamale de către articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată își găsește justificarea în faptul că, în temeiul acordurilor OMC, Comunitatea nu mai putea să crească nivelul exporturilor de zahăr subvenționate.

147 Trebuie notat faptul că acordurile OMC, în special „Schedule CXL”, conțin o limită pentru exporturile de zahăr subvenționate. Însă acestea nu conțin nicio obligație de a epuiza această cantitate alocată. Scopul acordurilor OMC este, într-adevăr, de a reduce treptat exporturile subvenționate.

148 Prin urmare, nu se poate considera că, prin limitarea importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM, Consiliul a încălcat principiul proporționalității, chiar dacă exporturile suplimentare pe care le-ar fi putut cauza aceste importuri rămâneau sub plafonul stabilit de acordurile OMC.

149 În continuare, reclamanta explică faptul că producția comunitară nu trebuie să fie influențată de creșterea importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM. Aceasta semnaleză faptul că producția comunitară din ultimii ani a rămas întotdeauna sub cotele de producție stabilite de Comunitate.

150 Cu toate acestea, trebuie amintit că, pe toată durata procedurii, reclamanta a subliniat supraproducția structurală de pe piața comunitară. În ședință, reclamanta a făcut în continuare referire la Raportul special nr. 20/2000 al Curții de Conturi privind gestionarea organizării comune a piețelor în sectorul zahărului (JO 2001, C 50, p. 1) de unde rezultă că, în 1997, această supraproducție era de aproximativ 2 milioane de tone. Prin urmare, în mod independent de problema stabilirii dacă erau epuizate cotele de producție, se poate considera în mod rezonabil că piața comunitară a zahărului, în cadrul căreia oferta depășește cu mult cererea, ar fi putut să fie perturbată dacă importurile de zahăr ar fi crescut considerabil datorită aplicării regulii cumulului de origine ACP/TTPM.

151 În aceste circumstanțe trebuie trasă concluzia că, în mod rezonabil, Consiliul a putut considera că era necesară limitarea importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM în scopul protejării stabilității organizării comune a pieței zahărului.

152 În continuare, trebuie să se examineze dacă, prin limitarea aplicării regulii cumulului de origine ACP/TTPM la 3 000 de tone, Consiliul nu a încălcat principiul proporționalității.

153 Cu toate acestea, trebuie constatat că, în Hotărârea Emesa, Curtea a hotărât că plafonul impus la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată, și anume limitarea importurilor care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM la 3 000 de tone per an, nu poate fi considerat contrar principiului proporționalității. În această privință, Curtea se referă, la punctul 57 din hotărâre, în special, la faptul că „un contingent anual de 3 000 de tone nu este mai mic decât nivelul importurilor tradiționale de zahăr provenite din TTPM, acestea din urmă nefiind producătoare ale acestui produs”, că industria afectată de decizia atacată „contribuie doar puțin la dezvoltarea [TTPM]” și că „aplicarea nelimitată a regulii cumulului de origine includea un risc de deviere artificială a produselor provenite din statele ACP, prin teritoriul TTPM, pentru a introduce pe piața comunitară cantități de zahăr mai mari decât cele pentru care aceste state beneficiau în mod convențional de un acces garantat pe această piață cu scutire de drepturi”.

154 În observațiile din 9 octombrie 2000, reclamanta critică, de asemenea, acest pasaj din Hotărârea Emesa. În măsura în care argumentele formulate de reclamantă se referă doar la aprecierile făcute de Curte pe baza unor fapte necontestate, acestea sunt examinate doar cu titlu suplimentar (a se vedea punctul 135 de mai sus).

155 Reclamanta insistă asupra faptului că nu există importuri tradiționale de zahăr din TTPM. Industria zahărului a început în TTPM datorită regulii cumulului de origine ACP/TTPM. În 1996, exporturile au fost mai mici de 3 000 de tone, având în vedere că întreprinderile în cauză nu erau încă deplin operaționale. În aceste condiții, justificarea contingentului 3 000 de tone făcând referire la importuri tradiționale, astfel cum face Curtea la punctul 57 din Hotărârea Emesa, este de neînțeles. Reclamanta semnalează faptul că o cantitate de 3 000 de tone este mai mică decât producția lunară a acesteia. Aceasta amintește că președintele Tribunalului a hotărât, în Ordonanța din 30 aprilie 1999, Emesa Sugar/Comisia, citată la punctul 25 de mai sus, că era necesar să fie importată o cantitate de 15 000 de tone pe an de zahăr originar din TTPM pentru asigurarea supraviețuirii acesteia. Chiar dacă era necesară limitarea importurilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM, reclamanta susține că, în decizia atacată, Consiliul ar fi trebuit să țină seama de interesele întreprinderilor existente în TTPM în sectorul zahărului și ar fi trebuit să stabilească un contingent la un nivel care ar fi permis acestor întreprinderi să se mențină pe piață. În acest scop, reclamanta se referă la abordarea Consiliului în privința altor produse, în special pentru izoglucoză și inulină.

156 Tribunalul constată, mai întâi, că reclamanta însăși recunoaște faptul că nu există o producție de zahăr în TTPM. În orice caz, chiar dacă ar exista o asemenea producție, aceasta nu ar fi afectată de decizia atacată, deoarece, fiind producție obținută în întregime în TTPM în sensul articolului 2 din anexa II, ar beneficia de o origine TTPM.

157 În ceea ce privește zahărul „transformat” în TTPM, trebuie amintit că zahărul care face obiectul unei transformări suficiente în conformitate cu regulile de origine ordinare (a se vedea punctul 77 de mai sus) constituie un produs originar TTPM care poate intra în Comunitate cu scutire de drepturi vamale, fără nicio limitare cantitativă.

158 Prin introducerea articolului 108b alineatul (1) în Decizia TTPM, Consiliul doar a stabilit un plafon pentru importurile de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM, și anume de zahăr originar din statele ACP, care a făcut obiectul unei transformări în TTPM care este în mod normal insuficientă pentru a-i conferi o origine TTPM, dar care, cu toate acestea, este considerat ca având o asemenea origine în temeiul unei ficțiuni juridice.

159 Consiliul a stabilit plafonul prevăzut la articolul 108b alineatul (1) din decizia TTPM modificată la un nivel aproximativ egal cu cel al exporturilor de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM existente în momentul adoptării deciziei atacate.

160 Într-adevăr, reclamanta confirmă faptul că, în anul anterior adoptării deciziei atacate, cantitatea exportată către Comunitate de zahăr care cumulează originea ACP/TTPM a fost de 2 310 de tone. Pentru primele șase luni din 1997, aceasta a fost, conform reclamantei, de 1 404,3 tone. Rezultă că atunci când a limitat, în noiembrie 1997, aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahăr la 3 000 de tone pe an, Consiliul a acționat în mod rezonabil.

161 În ceea ce privește argumentul conform căruia instituțiile comunitare ar fi trebuit să țină seama de faptul că industria zahărului din TTPM se afla într-o fază de început, trebuie subliniat că regula cumulului de origine ACP/TTPM există de la adoptarea Deciziei TTPM în 1991. Reclamanta a fost constituită abia în 6 februarie 1997, într-un moment în care Comisia făcuse deja o propunere Consiliului pentru eliminarea totală a regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahăr (a se vedea punctul 94 de mai sus).

162 În continuare, dacă supraviețuirea reclamantei depindea într-adevăr de menținerea regulii cumulului de origine ACP/TTPM, așa cum pretinde, investiția efectuată trebuie să fie considerată foarte îndrăzneță. Regula cumulului de origine ACP/TTPM este excepțională, iar eliminarea acesteia în ceea ce privește zahărul a fost anunțată deja înainte de constituirea reclamantei.

163 În ședință, reclamanta a insistat în continuare asupra faptului că, pentru tot anul 1997, importurile de zahăr au fost de numai 10 000 de tone. Deoarece o asemenea cantitate nu este de natură să perturbe piața comunitară a zahărului, stabilirea plafonului prevăzut la articolul 108b alineatul (1) din Decizia TTPM modificată nu este deloc rezonabilă.

164 Cu toate acestea, trebuie amintit că însăși reclamanta susține, pe baza unei estimări care nu ține seama de exporturile potențiale, că, în cazul în care decizia atacată nu ar fi fost adoptată, exporturile de zahăr care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM ar fi atins 100 000-150 000 de tone pe an (a se vedea punctul 137 de mai sus). Or, astfel cum s-a constatat deja, Consiliul a putut să considere în mod rezonabil că o asemenea cantitate era de natură să perturbe piața comunitară de zahăr (a se vedea punctele 144 și 145 de mai sus).

165 De asemenea, reclamanta critică afirmația Curții de la punctul 57 din Hotărârea Emesa, conform căreia „deoarece marfa provenită din statele ACP are doar o mică valoare adăugată pe teritoriul TTPM, industria afectată de decizia [atacată] contribuie doar într-o mică măsură la dezvoltarea acestora din urmă”.

166 Cu toate acestea, nu se poate nega în mod serios faptul că operațiunile, care, conform regulilor de origine ordinare, conferă o origine TTPM unui produs, adaugă mai multă valoare intrinsecă acestuia decât operațiunile care beneficiază de cumulul de origine ACP/TTPM, care sunt operațiuni simple. Mai mult, acestea din urmă nu generează, de regulă, o mare ocupare a forței de muncă. Prin urmare, trebuie să se considere că importanța industriei afectate de decizia atacată putea contribui doar în mică măsură la dezvoltarea TTPM.

167 În continuare, reclamanta subliniază faptul că, contrar celor pretinse de Curte la punctul 57 din Hotărârea Emesa, nu există indicii cu privire la o deturnare artificială a produselor provenite din statele ACP în momentul adoptării deciziei atacate.

168 Cu toate acestea, astfel cum s-a constatat la punctul 138 de mai jos, riscul unei asemenea deturnări era real, având în vedere diferența dintre prețul comunitar al zahărului și prețul zahărului pe piața mondială.

169 În cele din urmă, reclamanta este indignată de faptul că importurile de zahăr originar din TTPM fac obiectul unui tratament mai puțin favorabil decât importurile din state ACP sau din țări terțe. Aceasta subliniază faptul că importurile preferențiale de zahăr originar din statele ACP și din țări terțe reprezintă 1,7 milioane tone. Aceste importuri sunt subvenționate de FEOGA până la suma de 0,8 miliarde euro anual. Această sumă depășește cu ușurință costul subvenției potențiale a exporturilor de zahăr originar din TTPM. În continuare, reclamanta insistă asupra faptului că TTPM se situează în vârful ierarhiei țărilor cu care Uniunea Europeană întreține relații privilegiate. Prin urmare, produsele originare din TTPM ar trebui să beneficieze de o poziție privilegiată.

170 Acest argument se bazează pe o premisă falsă. Produsele originare din TTPM beneficiază și continuă să beneficieze de o scutire totală de drepturi vamale. Consiliul a limitat la 3 000 de tone aplicarea regulii cumulului de origine ACP/TTPM pentru zahărul care, prin intermediul unei ficțiuni juridice, atribuie o origine TTPM unor produse care sunt, în realitate, produse ACP.

171 Din cele menționate anterior rezultă că motivul întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității trebuie, de asemenea, să fie respins.

172 Deoarece examinarea motivelor pentru anulare nu a adus dovada unei încălcări a unei norme de drept care conferă drepturi persoanelor particulare și, fără a fi nevoie să se examineze celelalte două condiții necesare pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității, trebuie să se constate că pretențiile vizând acordarea de despăgubiri nu pot fi acceptate.

173 Rezultă că acțiunea trebuie să fie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

174 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut pretenții, este necesar să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor privind procedura ordonanței președințiale, în conformitate cu pretențiile Consiliului.

175 În temeiul articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Comisia, Regatul Spaniei și Republica Franceză, care sunt intervenienți în sprijinul pretențiilor Consiliului, vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Reclamanta va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de către Consiliu, inclusiv cele referitoare la procedura ordonanței președințiale

3) Intervenienții vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Azizi

Lenaerts

Jaeger

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 decembrie 2001.

Grefier
H. Jung

Președinte
M. Jaeger